

USA TODAY BESTSELLER

Prvý pokus

BookTok
senzácia

GRACE REILLY

 metafora

metafora®

Prvý
pokus

GRACE REILLY

GRACE REILLY

Prvý pokus

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 317. publikáciu.

Z anglického originálu *First Down* vydaného Moonedge Press, LLC v roku 2022,
preložila do slovenčiny Monika Tužinská.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 304
Tlač TBB, a.s.

Copyright © 2022 by Grace Reilly

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Monika Tužinská 2024
Cover design and illustration by Melody Jeffries

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-960-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-959-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-958-1 (print)

*Venujem Anne, bez ktorej by táto kniha
neuzrela svetlo sveta.*

POZNÁMKA AUTORKY

Aj keď som sa v rámci možností snažila v tejto knihe zachovať pravdivý obraz o vysokoškolskom futbale a všeobecne o vysokoškolskom športe, vyskytnú sa v nej úmyselné aj neúmyselné nepresnosti. Pre mojich verných futbalových fanúšikov – dúfam, že sa vám bude páčiť!

Upozornenia na celý obsah nájdete na mojej webovej stránke.

1

James

PRÁVE KEĎ SOM PRIŠIEL do univerzitného kampusu, začal mi zvoníť telefón.

Moji debilní bratia si zladili vyzváňacie tóny, takže vždy, keď niektorý z nich zavolá, z reproduktora sa ozve starý hit Britney Spears. Nemám nič proti Britney, tá žena je bezpochyby bohyňa, ale skladba *Baby One More Time* nesedí s mojím imidžom najlepšieho hráča v národnom rebríčku vysokoškolských zadákov.

Samozrejme, tí zmrdi vedia, že netuším, ako to zmeniť na niečo normálne. Možno mám dvadsaťjeden rokov a vyrastal som na telefóne ako všetci ostatní, ale technológie nikdy neboli mojou silnou stránkou. A radšej by som sa uškrtil remienkom od suspenzora, než aby som niektorého z nich požiadal, aby mi s tým pomohol.

Tak fajn, možno sa mi páči. Len trochu. Som vďačný, že nikto nie je nablízku, lebo keď vystúpim z auta, hmkám si zvonenie, až kým nezdvihnem mobil. Nebolo by dobré, keby nový zadák McKeeho univerzity urobil prvý dojem ako milovník popu z nultých rokov. Zo Štátnej univerzity v Lousiane mám nejakú reputáciu, ktorú si musím udržať.

Keď kráčam k administratívnej budove, v uchu sa mi rozozvučí Cooperov hlas – drsný a netrpezlivý ako vždy. „Už si tu?“

„Nie som pri dome. Najprv sa musím porozprávať s dekanou, spomínaš si?“

Vydá utrápený zvuk, ktorý pripomína umierajúce zviera. „Kamoško, čakáme už celú večnosť. Ak nekopneš do vrtule, beriem si majiteľovu izbu.“

„A čo ak ju chcem ja?“ zakričí môj mladší brat Sebastian.

„Tá by mala byť pre toho, kto najviac šuká, Sebyby,“ riekne Coop. „Ty si nikdy nevodiš domov baby a James sa zaprisahal k celibátu, kým sa nedostane do ligy, takže zostávam len ja.“

„Vek má prednosť pred statusom casanovu,“ informujem ho.

„Ty si sotva starší.“

„Írske dvojčky,“ odvetím s úškrnom, hoci ma Cooper nevidí. Technicky nie sme, keďže nás delia asi dva roky, nielen rok, ale naše priezvisko je Callahan a sme si veľmi blízki, takže je to náš nesmrteľný vtíp. (Aj keď nikdy nie pred našou mamou, ktorá dokáže jediným pohľadom nakopať gule.) „Rozumieš, bráček?“

Otvorím dvere a usmejem sa na recepcnú. V telefóne počujem, ako Coop a Seb pokračujú v hádke. Mám potvrdené, že môj úsmev spôsobuje roztápanie nohavičiek, a ani tentoraz to nie je výnimkou. Vidím okamih, keď dievča – brigádujúca študentka – prebehne pohľadom z mojej tváre na rozkrok.

„Už musím ísť. Uvidíme sa.“ Zavesím skôr, ako sa Cooper začne snažiť pokračovať v rozhovore. Napriek jeho chvastúnstvu viem, že takýto ťah neurobí bez toho, aby sa najprv neporozprával so mnou. A možno mu to aj dovoľím – má pravdu v tom, že si teraz do života nepúšťam dievčatá. Nie, ak chcem vyhrať národný šampionát a dostať sa do NFL v prvom kole.

„Ahoj,“ pozdraví ma tá dievčina. „Ako ti pomôžem?“

PRVÝ POKUS

„Mám stretnutie s dekanou Lionettiovou.“

Nakloní sa nad knihu schôdzok tak, aby som očividne videl, ako sa jej dvíhajú prsia. Má ich naozaj fantastické. Možno v inom vesmíre by som ju pozval na drink. Vyspal sa s ňou. Už je to dávno, čo som videl pár prs, a nielo ešte, aby som sa s nimi hral. Lenže to je definícia rozptýlenia. Najmä ak by sa z toho vyklúla dráma.

Žiadne rozptýlenia. Na McKeeho univerzitu som prišiel iba preto, aby som sa vrátil do futbalového života... a, áno, aby som získal titul. A preto som v kancelárii dekanke pre študentské záležitosti namiesto toho, aby som sa venoval svojmu novému pôsobisku a obhliadal si terén.

„Na aké meno?“ spýta sa.

„James Callahan.“

Rozšíria sa jej oči, lebo si uvedomí, že ma pozná. Možno je fanúšičkou NFL a najprv si spomenula na môjho otca. Alebo čítala niečo o mojom prestupe na inú školu. Tak či onak, vyzerá pripravená prišať sa na mňa ako taká pijavica.

„Môžeš ísť ďalej. Očakáva ťa.“

„Vďaka.“ Som hrdý na to, že sa mi podarilo odolať tomu, aby som na ňu žmurkol. Keby som to urobil, jednoducho by ma nejako našla v kampuse a trvala by na tom, že sme spriaznené duše.

Kráčam po chodbe, vojdem do kancelárie dekanke Lionettiovej a začnem sa po nej obzerať. Nemôžem si pomôcť, všímam si všetko. Som zvyknutý vnímať obrannú líniu druhého tímu, hľadať jemné posuny v ich hre, zisťovať, kde sa budú snažiť rozdrviť náš nápor alebo prihrávku.

Dekanka Lionettiová obýva skvelý priestor. Fantastický stôl z tmavého dreva a za ním sklenená vitrína s oceneniami. Knihy pozdĺž jednej steny a dve zamatové stoličky pred dlhšou časťou stola

v tvare L. Dekanka sedí za stolom. Určite má prirodzene sivé vlasy, padajú jej k línii brady v prísnom krátkom zostrihu. Oči má modrosivé a jej kostým v štýle osemdesiatych rokov? Uhádli ste, tiež je sivý. Keď ma zbadá, vstane a podá mi ruku.

„Pán Callahan.“

„Dobrý deň,“ zvitám sa s ňou a potom sa zašklabím. Niežeby som to vyhľadával, ale zvyčajne sú ľudia – najmä ženy – ku mne trochu srdečnejší, keď ma stretnú. Moja mama tomu hovorí Callahanovo kúzlo a je spoľahlivé... až doteraz. Dekanka Lionettiová sa na mňa pozerá, akoby nemohla uveriť, že stojím v jej kancelárii. Musí mať imunitu voči všetkému, čo sa týka jamiek na lícach, pretože jej pohľad sa zostrí, len čo sa posadím.

„Ďakujem, že ste prišli v krátkom čase, aby sme sa porozprávali,“ začne. „Mám pre vás nejaké novinky týkajúce sa vašich hodín tento semester.“

„Vyskytli sa nejaké problémy?“

V poslednom ročníku mi zostáva splniť len pár hlavných požiadaviek. Môj odbor je matematika, takže väčšina predmetov, ktoré navštevujem, sa zaoberá iba číslami, ale mám priestor na jeden alebo dva voliteľné predmety. Tento semester som si zapísal morskú biológiu, ktorá je zjavne ľahká a nezahŕňa žiadne eseje. Ešteže tak. Podľa Seba je profesorka stará vykopávka a väčšinu hodiny trávi premietaním dokumentov National Geographic.

Dekanka Lionettiová zdvihne sivé obočie. „Máte resty na hodine akademického písania.“

Doriti. Z minulého roka mám veľa prešlapov a to, že som odflákol školu, je jeden z hlavných. Písanie mi fakt nejde, ale aj tak je žalostné, že som v druhom ročníku prepadol z hodiny akademického písania, ktorú som aj tak mal absolvovať už v prvom ročníku.

„Myslel som si, že všetky kredity sa mi preniesli.“

PRVÝ POKUS

„Malo to tak byť, lenže keď sme podrobnejšie preskúmali vaše záznamy, zistili sme, že ste na prvýkrát neabsolvovali povinný predmet akademického písania. Možno na vašej starej univerzite pri športovcoch prižmurovali oči,“ – slovo *športovci* vysloví, akoby sme boli plesňové ochorenie – „no tu platia rovnaké akademické štandardy pre všetkých. Profesor bol taký láskavý, že uvoľnil miesto na seminári, ktorý si tento semester zopakujete, pretože sa otvára iba v zimnom semestri.“

Cítim, ako sa mi tá hodina morskej biológie každou sekundou vzdáva. Tón dekanky Lionettiovej dáva jasne najavo, že si myslí, že som hlúpejší ako vrece kameňov. Rovnakú mienku má asi o všetkých športovcoch, čo je úplná hlúposť. To, čo sa stalo minulú jeseň, bola anomália; na titule som tvrdo pracoval. Ako nám otec neustále pripomína, športová kariéra nikdy netrvá večne. Aj keby som mal úspešnú kariéru v NFL – čo mám aj v úmysle –, väčšina môjho života sa bude odohrávať po odchode do športového dôchodku.

„Aha,“ vyhrknem.

„Upravila som vám podľa toho rozvrh – seminár sa vám započíta ako povinne voliteľný predmet. Ak máte nejaké otázky, obráťte sa na mňa alebo na prodekana pre študijné záležitosti.“

Vstane, a tým ukončí náš rozhovor.

Prehltnem rozpaky, hoci mi horia uši.

Vitaj na McKeeho univerzite.

Zhlboka sa nadýchnem a pripomeniem si, prečo som tu. Titul, potom NFL.

Len musím nájsť spôsob, ako prejsť týmto seminárom.

* * *

Keď prídem domov, Seb sedí s prekríženými nohami na zemi a rozmotáva kľbko káblov. Keď položím kľúče na stôl v predsieni,

zamávam mu a potom sa poobzerám po našom brlohu. Okrem Seba a jeho neporiadku tu toho zatiaľ nie je veľa, len kožený gauč v tvare L, stolík a televízor pripevnený na stene. Keď sme sa rozhodli prenajať si tento byt na rok, keďže všetci traja budeme študovať na tej istej univerzite, v inzeráte sa písalo, že ide o holobyť. Mám podozrenie, kto to zariadil.

„Všetko to poslala Sandra,“ povie Seb a ukáže rukou po miestnosti s kľbkom káblov. „Sťahovací to rozložili takto, ale ak bude treba, môžeme to premiestniť.“

Mama pracuje desivo rýchlo. Som si istý, že vo chvíli, keď sa dozvedela, že jej chlapci, dvaja, ktorých nosila pod srdcom, a jeden, ktorého si adoptovala, budú bývať spolu, išla do IKEY. Našťastie pre nás má dobrý vkus.

Nad našimi hlavami sa ozve náraz a obaja sa s úškrnom pozrieme hore.

„Robí nejakú rekonštrukciu,“ vysvetlí mi Seb. „Ako to išlo s dekankou?“

Zablúdím do kuchyne. Pochybujem, že v chladničke niečo je, ale ako chlap dúfam, že tam nájdem aspoň pivo. Počas sezóny veľa nepijem, ale technicky vzaté máme ešte pár dní, kým sa všetko naplno rozbehne. A, hľa, na jednej z poličiek leží vedľa konzervy s ananásom, škatule vajec a z nejakého dôvodu aj malej nádobky s chrenom šesťbalenie piva.

Keď otváram uzáver fľaše, Seb sa objaví vo dverách. Fľaša sa s puknutím otvorí. Dlhو pijem a musím vyzeráť rovnako nasratý, ako sa cítim, pretože Seb sa zamračí.

„Čo sa stalo?“

„Dekanka sa rozhodla, že ma potopí. Musím si zopakovať hodinu akademického písania.“

„To je od vecí.“

„To je,“ zašomrem, „lenže preštudovali si výpisy známkov a zistili, že som ju v prvom ročníku na Louisiane nespravil. Vtedy, keď...“

„Hej, veď viem,“ preruší ma Seb.

Prebehne mnou vlna bolesti. Minulý rok bol z mnohých dôvodov katastrofálny, ale Sara mi aj tak chýba. Znovu sa napijem piva a rozhliadnem sa po miestnosti. V jedálni je veľký stôl, ktorý mi pripomína náš dom v Port Washington. Kuchyňa tiež nie je zlá. Dost' miesta na to, aby som si niečo uvaril, ako navrhujú športoví tréneri. Sú tu aj dvere na dvor, na ktorom je ohnisko a okolo neho rozmiestnených pár drevených kresiel. A keď to tu Seb zariadi, mali by sme si zahrať nejaké hry.

„Je to tu pekné,“ skonštatujem.

„Áno,“ pritaká. „Čo si jej na to povedal?“

„No, nemohol som sa s ňou práve hádať. Naozaj som prepadol.“

„Lenže si v poslednom ročníku. Prišiel si sem hrať futbal.“

„A spromovať.“

Seb si povzdychne. „Áno, aj to.“

Moji rodičia neskutočne podporujú moje futbalové ambície. Čiastočne preto, lebo aj otec kedysi hral. Pozná tú drinu lepšie ako ktokoľvek iný. Spočiatku to bol jeho sen, že jeden z jeho chlapcov pôjde v jeho stopách, ale už veľmi dávno sa stal mojím. Bez šance hrať v lige by bol môj život neúplný. Koniec príbehu. Lenže učili nás, že aj vzdelanie je dôležité, takže i keď sa sústredím na futbal, viem, že musím získať titul. Aj keď je Cooper talentovaný hokejista, otec ho ani nepustil na výber NHL, pretože sa bál, že odíde z vysokej školy do ligy a nikdy ju nedokončí. Na želanie Sebovho otca sa dal Seb na bejzbal už na strednej škole, ale je odhodlaný odohrať všetky štyri roky tu na McKeeho univerzite, kým vymyslí, ako sa dostať do bejzbalovej ligy MLB. „Nemôžeš požiadať nového trénera, aby zasiahol? Prakticky ťa ukradol z LSU, lebo ťa tu chce.“

„A byť typickým športovcom, za akého ma dekanka považuje?“

Seb pokrčí plecami a prehrabne si svetlé vlasy. „Možno tentoraz neprepadneš a bude to ľahšie. Alebo jednoducho vieš viac, keďže už nejaký čas chodíš na vysokú školu.“ Zaškerí sa, keď začujeme ďalšiu ranu zhora. „A vždy je tu Cooper.“

„Keď som ho naposledy požiadal o pomoc so školou, takmer som ho dobodal. Je nemožný.“

„Perom.“

„Stojím si za svojimi činmi. Bol to pokus o dobodanie a nelutujem to.“

Seb si znova vzdychne. „Čo keby ťa doučoval niekto iný. Nemôžeš to pokašľať.“

„Nie.“ Na pár dúškov dopijem pivo a odložím fľašu do drezu. Pocit paniky, s ktorým bojujem od stretnutia s dekankou, sa vracia. Písanie mi nejde. Nikdy som v tom nebol dobrý. Hodiť takúto prekážku do roka, ktorý ma má katapultovať do pozície začínajúceho zadáka, je takmer také zlé ako zranenie. Lenže so zranením by som mohol hrať a absolvovať sezónu. No toto? To je nad moje sily.

Coop vojde do kuchyne, spotený a utiera si tvár tričkom. „Konečne som zmontoval stôl. Trvalo to len štyri prekliate hodiny.“

„Pozrime na teba,“ povie Seb sladko. „Zničil ťa mizerný stôl.“

Bez mrhania slovami ukáže Sebovi prostredník. „Mám návrh.“

Keď si všimne naše výrazy, zastaví sa. Nech už myslí na čokoľvek, pravdepodobne to zahŕňa večierok a neviem, či mám na to práve teraz energiu.

Namiesto toho, aby sa pustil do reči, prižmúri oči. „Tak s kým máme problém?“

2

Bex

JEDNOU Z VÝHOD posledného ročníka na vysokej škole je právo na ubytovanie na internáte, a tak sme s Laurou získali tento úžasný dvojizbový apartmán. Kuchynský kút, obývacia časť, vlastná kúpeľňa, izby, ktoré nie sú malé ako komora... takmer to stačí na to, aby dievča zabudlo, že keď sa tento rok skončí, opäť bude bývať nad rodinným bistrom a celé dni sa bude predierať cez peklo podnikania.

Ide o mňa. Ja som to dievča.

Lenže momentálne som na gauči, ruka mi visí až na zem a o chvíľu mi padnú sandále z nôh. Pred chvíľou sa mi skončila šichta vo *Fialovej kanvičke*, v kaviarni v areáli univerzity, a po tom, čo som bola na nohách pre nával študentov, ktorí sa vrátili na začiatok školského roka a sú pripravení vyzbrojiť sa latte a studeným pivom, som úplne vyžmýkaná. Najradšej by som bola v posteli, ale Laura trvala na módnej prehliačke. V obývačke je vraj lepšie osvetlenie.

„Aha, zohnala som tieto roztomilé minišaty,“ zvolá zo svojej izby. „Rozmýšľala som, že by som si ich obliekla dnes večer.“

„Čo je dnes večer?“ spýtam sa. Odpoveď už tak trochu poznám, pretože to musí byť párty, ale otázka skôr znie kde. V nejakom bratstve? Spolku? Bratstvospolku? V dome mimo areálu univerzity, ktorý je aj tak plný bratov?

„Párty!“ zväčskne Laura, keď vyjde zo svojej izby v topánkach na vysokých podpätkoch, v ktorých jej opálené nohy vyzierajú dokonale, a malých čiernych šatách, ktoré jej obopínajú krivky ako lepiaca páska. Z nejakého dôvodu má na hlave diabolské rožky a v ruke nesie malé vidly. „A skôr ako povieš, že nikam nejdeš, tak ideš.“

Niekedy sa zamyslím nad tým, že sme najlepšie kamarátky, a... niežeby ma to šokovalo, ale úplne tomu nerozumiem. Laura je veľmi inteligentná a nechápte ma zle, ale vysoká škola je pre ňu sériou spoločenských akcií. Čo sa týka mňa, keď nepracujem v škole alebo vo *Fialovej kanvičke*, som v bistro *U Abby*, hasím problémy a všeobecne sa snažím zvládnuť chaos. Laurin otec je nóbl právnik a jej mama je rovnako nóbl lekárka. Laura strávila polovicu leta v Taliansku a druhú polovicu na Svätom Bartolomejovi. Ja som strávila leto liečením zlomeného srdca, hádkami s dodávateľmi a roznášaním zemiakových placiek pre miestnych obyvateľov.

Mám ju veľmi rada, ale naše životy sú úplne odlišné. Ona je na McKeeho univerzite od prvého ročníka a ja som tu len druhý rok, keďže som sem prestúpila po prvom ročníku. Dva roky tu namiesto miestnej komunitnej vysokej školy sú absolútne maximálny čas, ktorý môžem stráviť mimo podnikania. Peniaze pre mňa znamenajú výšku pôžičiek, ktorú si môžem pohodlne vziať, hoci ide o astronomickú sumu. Možno jedného dňa niečo urobím s týmto titulom z podnikania a portfóliom fotografií, ktoré sa potichu rozrastá, ale zatiaľ je plán rovnaký ako vždy. Príď domov. Navečerať sa. Postarať sa o podnik, aby moja mama mohla prestať predstierať, že je na tom dosť dobre na to, aby to robila sama.

Od chvíle, čo z nášho života odišiel otec, sa k tomu ani nepriblížila.

„Zem volá Bex,“ ozve sa Laura. „Čo na ne hovoríš?“

V ruke drží trblietavé biele šaty s rozparkom na stehne a hlbokým výstrihom.

„Pre mňa?“

„Áno,“ prikývne. „A neboj sa, mám pre teba anjelské krídla, parochňu aj svätožiaru.“

„Hm... prečo?“

„Pretože téma večierka je Anjeli a démoni,“ vysvetlí mi. „Počúvala si ma vôbec?“

Dlaňou si prejdem po tvári. „Nie,“ priznávam. „Prepáč. Som vyčerpaná.“

Zvesí plecia. „Povedala si mi, že tento rok chceš byť spoločenskejšia.“

„Spoločenský život neznamena predvádzať sa ako modelka Victoria's Secret.“

Zagúľa očami. „Len si ich vyskúšaj. Budeš v nich nádherná a pekne ti v nich vyniknú prsia. Všetci chalani budú nad tebou slintať.“

Vezmem si šaty, pretože zo skúsenosti viem, že to nenechá tak, kým si ich aspoň nevyskúšam. V skrini mám iné biele šaty, ktoré mi na túto párty budú musieť stačiť. „A prečo by mi malo ísť práve o to?“

„Pretože musíš všetkým ukázať, že si sa preniesla cez Darryla. Sú perfektné. Nájdi si nejakého sexi chlapa, s ktorým sa o seba budete obtierať. Opi sa. Len si to skús užiť, Bex, prosím.“

Počas jedného z našich mnohých videohovorov v lete som jej povedala, že chcem byť spoločenskejšia, kým sa vrátim domov, lebo potom sa už nikdy nikam nedostanem. Nemyslím si, že som schopná mať opäť priateľa, ale má pravdu, mohla by som sa skúsiť

s niekým zabaviť. Bolo to dlhé a osamelé leto. Veľa som sa potila, ale nikdy nie zo zábavných dôvodov.

Nikdy som nebola typ človeka, ktorý by sa s niekým zabavil len na jednu noc, ale všetko je raz prvýkrát, no nie?

„Vyskúšam si ich,“ súhlasím a postavím sa.

Laura zapiští a tleskne rukami.

„No nesľubujem, že si ich aj oblečiem. Alebo že pôjdem na párty.“

Ona sa iba spokojne usmeje. „Nezabudni na svätožiariu.“

Keď sa v izbe snažím navliecť do šiat – a Laura mala úplnú pravdu, moje prsia vyzerajú úžasne –, nedokážem zahnať tú svoju časť, hoci aj malichernú, ktorá dúfa, že Darryl tam dnes večer bude. Možno má Laura pravdu. Ak ma uvidí tancovať s niekým iným, pochopí, že je medzi nami koniec. Niežeby čokoľvek z toho, čo som doteraz urobila, zabralo. Pritom to bol on, kto ma podviedol.

Ako na zavolanie sa mi rozsvieti displej telefónu. Znova Darryl. Nemôžem uveriť, že v istom momente som si myslela, že je to milé, ba až podporné.

Teraz mám z neho chuť vytrhať si vlasy.

Prídeš dnes večer? Chýba mi môj anjeličik.

Z nejakého dôvodu je na tej správe najotrovnejšie to, odkiaľ vie, že sa oblečiem za anjela. Nikdy nebudem diablom, a to je asi časť môjho problému. Neverí, že sme naozaj skončili, pretože je zvyknutý dostávať presne to, čo chce, a ja nie som dosť dôrazná na to, aby som mu cez tú jeho tvrdú lebku pretiekla, že už nie sme pár. Iba preto, lebo je arogantný futbalista, ktorý verí, že sa ožení s priateľkou z vysokej školy a bude ho sprevádzať celú kariéru ako polovica mužov v NFL...

Nasadím si krídla a zamračene sa na seba pozriem do zrkadla zaveseného na dverách spálne. Vyzerajú smiešne, sú veľké a huňaté

PRVÝ POKUS

a normálne by som si ich určite pred inými ľuďmi neobliekla. Zoberiem si svätožiaru a tiež si ju nasadím. Nejakto to všetko spája. Ešte očná linka a matný rúž?

Darryl sa na mňa bude lepiť ako osa na med. No dúfam, že to budú robiť aj ostatní chlapi.